# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40137**

гр. София, 16.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Маргарита Немска**

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9865** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от Г. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] [жилищен адрес] чрез пълномощника му адвокат Х. П. П. от Софийска адвокатска колегия, с адрес на кантората: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1818-000179 от 11.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор при Районно управление – П. към Областна дирекция на МВР – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка, липса на мотиви и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че заповедта не му е била надлежно връчена при проверката и съставянето на АУАН, разписката не съдържа негов подпис или дата, а с акта се е запознал едва на 22.07.2026 г. при получаване на препис в сектор „Пътна полиция“. Навеждат се доводи, че водачът не е собственик на автомобила и не е знаел, нито е могъл да знае за служебно прекратената регистрация, тъй като превозното средство е било с поставени регистрационни табели и редовни документи. Твърди се, че не е проведена

предвидената в чл. 574, ал. 10 и ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) процедура по 14-дневно предварително уведомяване на собственика от Гаранционния фонд, нито собственикът е бил уведомен за извършеното служебно прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП и чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45/2000 г. С оглед на това се сочи несъставомерност на нарушението от субективна страна и липса на виновно поведение, съгласно практиката по Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС. Изтъква се още бланкетност на заповедта, неспазване на чл. 35 и чл. 36 от АПК и нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От адв.П. са постъпили писмени бележки, в които е изложил, че поддържа жалбата и претендира разноски в размер на 300 евро за заплатено адвокатско възнаграждение.
Ответникът – полицейски инспектор в РУ – П. към ОДМВР – П., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно изискванията на закона, не изпраща представител и не ангажира становище по съществото на спора.
Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, прецени доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 11.06.2026 г. около 10:58 ч. в област П., [община], [населено място], на [улица], полицейски служител К. Д. Н. на длъжност полицейски инспектор при РУ – П. към ОДМВР – П., в присъствието на свидетеля С. Т. К., е извършил проверка на лек автомобил марка „Ф. Ф.“ с регистрационен номер Т., управляван от жалбоподателя Г. В. в посока към [населено място]. При проверката контролните органи са констатирали чрез служебна справка, че управляваният лек автомобил е собственост на трето за производството лице – А. В., ЕГН [ЕГН], и че регистрацията на превозното средство е служебно прекратена на 04.06.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 210529 от 11.06.2026 г., с който деянието на водача е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Със съставянето на акта са иззети като доказателства СУМПС №[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК].
Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1818-000179 от 11.06.2026 г. от полицейски инспектор при РУ – П. към ОДМВР – П.. С нея на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на Г. В. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като е разпоредено отнемането на СУМПС №[ЕИК]. Като фактическо основание в заповедта е посочено управлението на 11.06.2026 г. на лек автомобил със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.
От приложената към административната преписка разписка се установява, че препис от заповедта за ПАМ не е връчен на водача на датата на издаването ѝ, като разписката не съдържа дата и подпис на лицето. Препис от заповедта е получен от жалбоподателя при поискване на 22.07.2026 г. в сектор „Пътна полиция“, а жалбата срещу акта е подадена пред Административен съд – София-град на 27.07.2026 г.

По делото е приета Заповед № 303-2196 от 11.09.2025 г. на директора на ОДМВР – П., издадена на основание чл. 43, ал. 4 във връзка с ал. 3, т. 1 от ЗМВР, чл. 165 и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която са оправомощени длъжностни лица от ОДМВР – П. да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 от ЗДвП, включително служители, заемащи длъжността „Полицейски инспектор“ в Районните управления при дирекцията (т. 1.6 и т. 1.8 от заповедта).
От представените по преписката материали и служебни справки не се установяват доказателства Гаранционният фонд или Информационният център към него да са изпратили и връчили на собственика на автомобила А. В. уведомление по чл. 574, ал. 10 от КЗ с предоставяне на 14-дневен срок за представяне на сключена застраховка преди сезирането на контролните органи по чл. 574, ал. 11 от КЗ. Липсват и доказателства органите на МВР да са уведомили собственика за извършеното на 04.06.2026 г. служебно прекратяване на регистрацията по реда на чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР.
При така изяснената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице с пряк и непосредствен правен интерес – адресат на оспорения индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол пред административния съд по силата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от датата на реалното узнаване и получаване на препис от заповедта (22.07.2026 г.), доколкото административният орган не е провел надлежно връчване на акта към момента на неговото издаване на 11.06.2026 г.
По компетентността на органа и формата на акта: Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 303-2196 от 11.09.2025 г. директорът на ОДМВР – П. е делегирал правомощия по издаване на заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП на служителите, заемащи длъжността „Полицейски инспектор“ в районните управления при ОДМВР – П.. Издателят на оспорената заповед заема именно такава длъжност в РУ – П., поради което актът е издаден от материално и териториално компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия. Заповедта е обективирана в изискуемата от чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП писмена форма.
Разгледана по същество, жалбата е основателна, като оспорената заповед е незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с приложимия материален закон.
Като правно основание за налагане на мярката в заповедта е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. По силата на тази норма временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се налага на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.
Материалноправната предпоставка за налагане на мярката в разглеждания случай е търдението за извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, основано на извършено служебно прекратяване на регистрацията по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено

уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ.
Разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ императивно предвижда, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е прекратен и не е подновен, като им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор. Едва когато в този 14-дневен срок не бъдат предоставени доказателства, Гаранционният фонд уведомява компетентния орган на МВР да прекрати регистрацията на превозното средство съгласно чл. 574, ал. 11 от КЗ. Това уведомяване представлява съществен елемент от законоустановената процедура, гарантиращ принципите на законност и съразмерност по чл. 4 и чл. 6 от АПК. Отделно от това, задължение за уведомяване на собственика при служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП произтича и от нормата на чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР. В тежест на административния орган по силата на чл. 170, ал. 1 от АПК е да докаже съществуването на всички факти и предпоставки, обуславящи налагането на ПАМ. По делото не са ангажирани никакви доказателства собственикът на автомобила да е бил уведомяван по реда на чл. 574, ал. 10 от КЗ или по Наредба № I-45/2000 г., поради което не е доказано надлежното осъществяване на фактическия състав на служебното прекратяване на регистрацията.
На следващо място, настоящият съдебен състав изцяло съобразява задължителните указания, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС. Според приетото в тълкувателния акт, когато не е доказано съобщаване на собственика за прекратяването на регистрацията или узнаване по друг начин, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е несъставомерно от субективна страна. Незнанието на факта на служебното прекратяване изключва умисъла и небрежността. В конкретния случай водачът Г. В. не е собственик на управляваното моторно превозно средство; автомобилът е бил с поставени регистрационни табели и налични регистрационни документи; липсва публично достъпен регистър, в който водачът да извърши справка за служебно прекратена регистрация на чужд автомобил; липсват и каквито и да било данни собственикът да е уведомяван, за да сведе тази информация до знанието на ползвателя. При липса на виновно поведение не е налице извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, което да послужи като материалноправно основание за прилагане на оспорената ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. Поради липса на доказана законова предпоставка заповедта е постановена в пряко противоречие с материалния закон.
Наред с това съдът констатира, че още в деня на издаване на АУАН е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ – 11.06.2026 г., видно от приложената от органите на МВНР справка за автомобила, като регистрацията на МПС е възстановена служебно. При тези обстоятелства противоправното състояние е преодоляно и наложената принудителна административна мярка е постигнала целта си.
Съдът, констатира и порок във формата и мотивите на оспорената заповед по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Докато съставите на ПАМ по чл. 171, т. 1, букви „а“ – „ж“ от ЗДвП съдържат самостоятелно описание на деянието, основанията по б. „з“ извършват нормативно препращане към конкретни административнонаказателни състави. В заповедта органът се е задоволил с общо позоваване на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, без да посочи точния административнонаказателен състав, предвиждащ лишаване от правоуправление, и без да обоснове връзката между квалифицираното в АУАН нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП и приложената мярка. Съдът не може служебно да замества волята и мотивите на административния орган, а допуснатият пропуск не

може да бъде саниран в хода на съдебното производство.
Оспореният акт не съответства и на целта на закона по чл. 146, т. 5 от АПК. Съгласно чл. 22 от ЗАНН и чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки не съставляват административно наказание, а имат превантивен и преустановителен характер – да осигурят безопасността на движението по пътищата и да предотвратят или преустановят извършването на нарушения. Налагането на най-тежката мярка – временно лишаване от възможност за упражняване на правоуправление за максималния срок от 6 месеца на водач, който управлява чужд автомобил без знание за дерегистрацята и без да е застрашил безопасността на движението, нарушава принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, превръщайки принудителната мярка в необоснована репресия.
По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на сторените по делото разноски, платими от бюджета на юридическото лице, в чиято структура е органът, издал отменения акт – Областна дирекция на МВР – П.. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 5,11 EUR и договорено адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 EUR, заплатено в брой при сключването на Договор за правна помощ и съдействие от 27.07.2026 г.Общият размер на дължимите разноски възлиза на 305,11 EUR (триста и пет евро и единадесет евроцента).
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1818-000179 от 11.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор при Районно управление – П. към Областна дирекция на МВР – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П. да заплати на Г. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 305,11 EUR (триста и пет евро и единадесет евроцента), представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: